

EL MICALET GALACTIC

Jack Peusalats

Philip Pullman

Dibuixos de David Mostyn

CAPÍTOL U

«Era una nit fosca i tempestuosa...»
Alexandre Dumas, Els tres mosqueters

Era una nit fosca i tempestuosa. A la ciutat de Londres, el vent balancejava les barques del riu i escampava la pluja pels carrers i els carrerons, la feia rebotar contra totes les escales i la feia entrar per totes les finestres trencades.

Ningú no guaitava el nas al carrer si tenia una bona excusa per a quedar-se dins de casa; ningú que no fóra respectable, s'entén. Només els gats i els criminals tenien algun negoci pels carrers aquella nit i, fins i tot ells, tractaven de mantenir-se a recer.

Però al tercer pis de l'Orfenat Commemoratiu Regidor Empastre, alguna cosa es movia.

VA LILY! NO MIRES
AVALL!

NO M'AGRADA
ABANDONAR
ELS ALTRES.

PODEN BAIXAR
PER ACÍ SI VOLEN.
ON ANIREM?

AL PORT, NED.
AGARRAT FORT...

Rose, Lily i Ned havien passat divuit mesos a l'orfenat, des que el barco de son pare havia naufragat a l'oceà Índic. L'home havia anat a fer fortuna a les mines d'or d'Austràlia i ja no va tornar mai. La mare dels xiquets havia mort poc de temps després i els tres havien ingressat a l'Orfenat Commemoratiu Regidor Empastre, on el puré era tan finet com les mantes i tan fred com el somriure que llüïen els guardians. No era estrany que volgueren escapar.

De sa mare, només conservaven un record: un retrat emmarcat en or i penjat d'una cadeneta. El guardava Rose, a pesar que les normes de l'orfenat obligaven els residents a deixar qualsevol joia en mans dels guardians.

Però amb això en tenien prou.

Lumeneta semblava contenta de poder anar amb ells. Venia d'un lloc on no hi havia gaire amor, però els xiquets en tenien per a donar i vendre.

Caminaren contra el vent, mullats per la pluja i ben de pressa, pels carrers foscos que anaven cap al port. Almenys això creien ells, però els carrers eren tan foscos i hi havia tanta boira que, poc de temps després, no tenien ni idea d'on estaven.

Van seure en un banquet, a l'entrada d'una casa. Però, quin lloc per a descansar! El carrer de la Boira era el més brut, el més humit i el més miserable d'aquell barri que semblava el cul del món i, a més, estaven al costat d'un contenidor de fem molt peculiar.

Per fi es disposaren a descansar una miqueta.
El problema era que, dins del contenidor de fem, hi havia algú.

Era Mack Navalla, el pitjor malvat de Londres, que havia convertit aquell contenidor de fem en el seu refugi.

Mai no s'ha conegut un home més malvat que Mack Navalla. Els gats, les rates, els policies i els assassins fugien quan apareixia Mack. Era el Rei del Crim.

Oh, quins joves més estúpids, va pensar Mack Navalla, mentre eixia del contenidor. Mira que són innocents! Mira que són ximples! Quina sort he tingut!

UN COLP FÀCIL PER A UN NIT BOIROSA... ARA, BUSQUEM AQUEST RETRAT TAN VALUÓS. QUI EL DU PENJAT AL COLL?

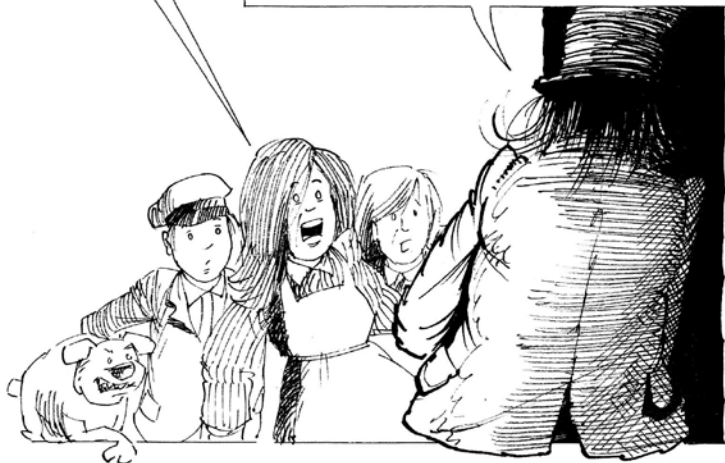

I s'hi va acostar a poc a poc, tractant de descobrir la brillantor de l'or entre les ombres.

Però, de sobte, Llumeneta va plantar les orelles i el va olorar.

AUXILI! ENS ROBEN! ASSASSÍ!

OH, VINGA. FA SETMANES QUE NO MATE NINGÚ, LLEVAT DE SAM, I VA SER PER UN NEGOCI... PERÒ PROU DE PARLAR. VULL EL RETRAT. QUI EL TÉ?

–Lladre! Malvat! –va cridar Ned–. El retrat és per a pagar els nostres passatges a Amèrica!

–No, no serà així! –va dir Mack Navalla–. Servirà per a comprar un pastís de carn i una botella de brandi. Mans enlaire!

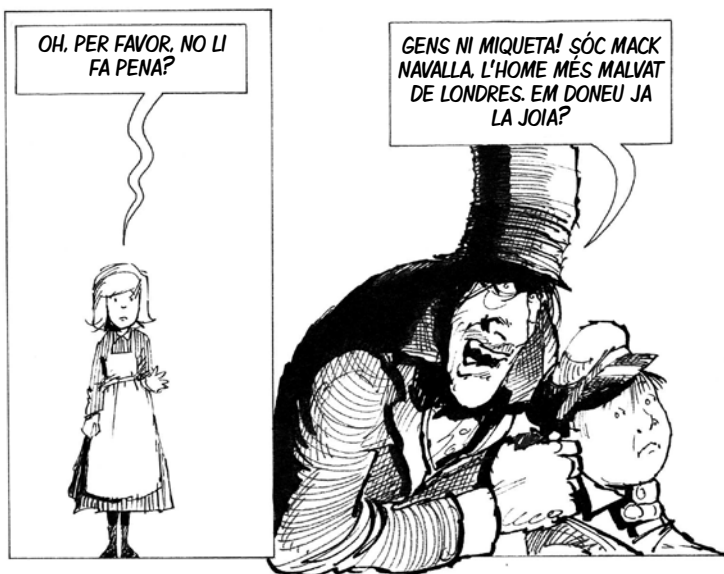
–Mai de la vida! –va cridar Ned.

I ell i Lluçeneta s'abalançaren sobre Mack Navalla, el colpejaren, el pessigaren, li grunyiren, el mossegaren i li escopiren i, en resum, no li feren res de bo.

Però amb Rose a un costat i Lily a l'altre, com que no sabia quina de les dues portava penjat el retrat, Mack Navalla era un mar de dubtes. Si es decidia per Lily i la joia la duia Rose, es podia quedar sense res; però si la joia la tenia Lily i ell es decidia per Rose, tampoc no faria res..

Encara que, per sort, tenia Ned ben agarrat.

Les xiquetes no sabien què fer.

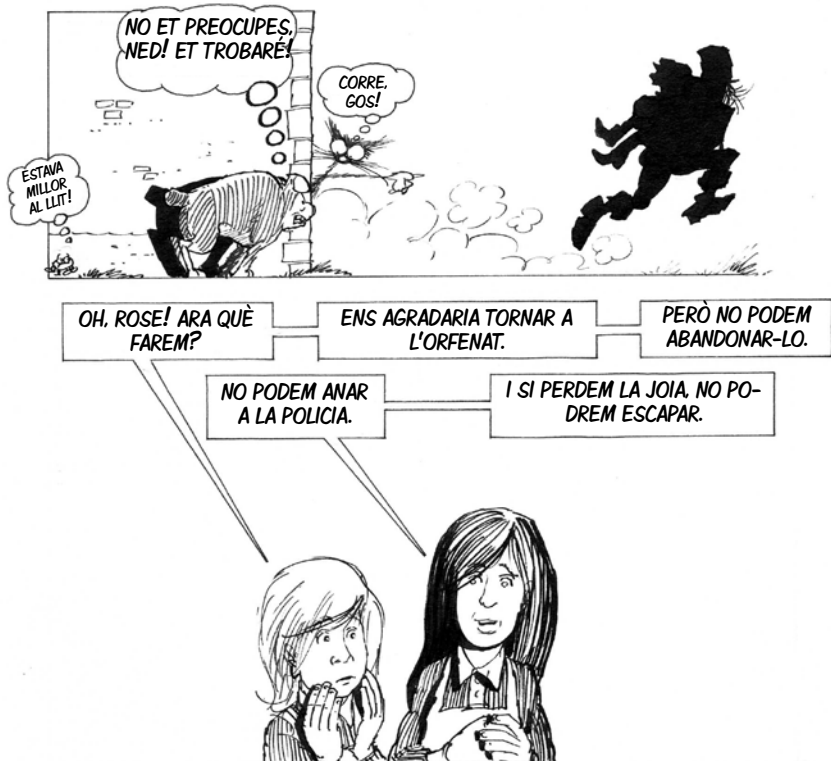
–No li doneu res, germanes –cridava Ned–. Heu de ser indomables!

–Quina llengua! –va dir Mack–. Bé, ara us ho explique. Porteu la joia a l'alba i jo us tornaré el vostre germà d'una peça. Si no me la porteu, us el tornaré, però en mil miquetes... És cosa vostra.

–Però, però...

–Anem, capollet!

I se'n va anar. Es va perdre en les tenebres de la nit, amb Ned entre els braços.

Un autèntic desastre!

Però, aleshores, un tro portentós va esgarrar les tenebres del cel. Fins i tot la boira es va apartar i quan les xiquetes miraren les estrelles van veure...

